

Čís. 4811.

Obchodník s mlékem ručí podle § 23 zák. na ochr. zn. čís. 19/1890 za to, že opomenul zabrániti tomu, aby v jeho podniku nebylo mléko uváděno do oběhu v lahvích opatřených cizí ochrannou známkou (v zaměněných lahvích jiného podniku) jen, počítal-li s možností neb aspoň měl-li důvodné podezření, že se to v jeho podniku děje a přes to nezakročil (neučinil proti tomu potřebná opatření).

(Rozh. ze dne 18. října 1933, Zm I 920/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. října 1932, jímž byl obžalovaný osvobozen podle § 259 čís. 2 tr. ř. od obžaloby pro přečin podle § 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu, vytýká stěžovatelka rozsudku nalézacího soudu jednak nesprávné právní posouzení věci (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), jednak též formální vady podle § 281 čís. 5 tr. ř. při skutkovém zjištění, jež bylo nalézacímu soudu podkladem pro posouzení úmyslnosti jednání obžalovaného. Pod prve uvedeným důvodem zmatečnosti vychází stěžovatelka zřejmě z mylného právního názoru o tom, co se k subjektivní stránce přečinu podle § 23 zákona o ochraně známek vyžaduje. Uznává sama, že se předpokládá vědomost pachatelova o učiněném zásahu; v dalších vývodech však, pomíjejíc tento základní požadavek vědomí pachatelova, pokládá za dostaččné »opomenutí, z něhož zlo, které tím pošlo, obyčejně povstává nebo alespoň snadno může povstati«. Takto vytyčuje stěžovatelka nepřímý zlý úmysl podle 2. věty § 1 tr. zák., zaměňujíc jej mylně se zlým úmyslem eventuálním, s nímž však není nepřímý zlý úmysl totožný. Podle stále judikatury stačí ovšem vedle bezprostředního zlého úmyslu, nesusoucího se přímo k docílení zamýšleného výsledku, i úmysl eventuální ke skutkové podstatě přečinu podle § 23 zákona o ochraně známek po stránce subjektivní. K jeho náplni však nestačí jen zjištění, co obžalovaný byl povinen učiniti a co podle stěžovatelčina názoru učiniti opomenul, by zabránil tomu, by v provozu jeho podniku neuvádělo se do oběhu mléko způsobem, jenž jest chráněn ochrannou známkou soukromé obžalobkyně. Za toto opomenutí ručil by obžalovaný ve smyslu eventuálního úmyslu jedině v tom případě, kdyby bylo zjištěno, že počítal s možností neb aspoň že měl důvodné podezření, že v jeho podniku dochází k uvádění mléka do oběhu pod označením, chráněným ochrannou známkou soukromé obžalobkyně a přes to nezakročil, po případě neučinil proti tomu potřebná opatření; na takovém základě bylo by ovšem lze usouditi, že by ho ani jistota o tom, že se tak děje, neodvrátila od toho, by pokračoval v uvádění mléka do obchodu způ-

sobem zasahujícím do známkového práva jiného a byl by tak nepřímou podanou důkaz o jeho vědomí o zásahu, jež se ke skutkové podstatě přečinu podle § 23 známkového zákona požaduje. Pokud tedy zmateční stížnost vychází jen z předpokladu, že k náplni vědomého zásahu je již dostačujícím zjištění určitých opomenutí obžalovaného (opomenutí přímé kontroly lahví při jejich vrácení odběrateli, opomenutí dostatečného osvětlení místností), je bezdůvodná; nalézací soud správně vycházel ze zákonného požadavku vědomí obžalovaného o nesprávném postupu, jež však nebere za zjištěno. Pokud pak toto zjištění, jež jest i pro nejvyšší soud při právním posouzení věci závazné, neukáže se vadným s hlediska formálního důvodu zmatečnosti podle § 281 č. 5 tr. ř., jímž jest napadeno, nelze uznati zmateční stížnost v námitkách podle § 281 č. 9 a) tr. ř. opodstatněnou. Stěžovatelka napadá ono záporné zjištění o vědomí obžalovaného hodnocením výsledků řízení; v tom směru jsou její vývody s hlediska §§ 288 č. 3, 258 tr. ř. nepřipustné. Pokud však v nich lze shledati částečně uplatněným zmatek neúplnosti podle § 281 č. 5 tr. ř., že nalézací soud nehodnotil některé výsledky řízení, které by mohly býti rozhodné pro zjištění postačujícího eventuálního úmyslu, jsou tyto výtky bezdůvodné. Nalézací soud při zkoumání, jaká opatření učinil obžalovaný proti tomu, by v jeho podniku nebylo plněno mléko do lahví stěžovatelky a by se tyto láhve nedostávaly do jeho podniku, po případě, by byly z něho vyřazeny, nepřehlédl okolnost, stěžovatelkou zdůrazňovanou, že se nedodržovalo nařízení, by šoféři obžalovaného nebrali od obchodníků cizí láhve, ale uvážil ji a vysvětlil ji způsobem zcela přirozeným a logickým; ostatně jest tato okolnost nerozhodná, když pro případ, že by cizí láhve byly do podniku obžalovaného přes to vráceny, bylo učiněno další opatření, by byly z provozu vyřazovány a vyměňovány s jinými mlékárnami za láhve obžalovaného. Z této okolnosti jest nejlépe patrné, že k záměně lahví dochází stejně i v ostatních velkomlékárnách a to, soudě podle zjištěného počtu lahví, jež se každý den u obžalovaného vyřazují (80 až 150), v míře značné; poněvadž jest to zřejmě zjev obvyklý a pro povahu věci přirozený, nelze ze způsobu, jakým se v podniku obžalovaného prázdné láhve sbírají (spěch šoférů a nutnost bráti i jiné láhve) dovozovati zanedbání nějaké povinnosti k zamezení vědomého zásahu. Zmateční stížnost, která zjištění této okolnosti vytýká rozpor se spisy, hodnotí takto jen nepřipustně význam těchto okolností, zejména význam velkého počtu lahví v podniku obžalovaného vyřazovaných.

Jestliže jsou ve srovnání s tímto značným počtem vyřazovaných lahví zjištěny jen ojedinělé případy, ve kterých bylo v podniku obžalovaného použito lahví soukromé obžalobkyně, nelze přikládati zvláštního významu pro zjištění vědomí obžalovaného o těchto případech ani svědectví Anny L-ové o tom, v jakém počtu a v jakém poměru k celkovému množství odebíraných lahví se u ní vyskytovaly láhve s ochrannou známkou soukromé obžalobkyně, ani uvažovati o významu té okolnosti, že svědkové Š. a L-ová známky ty na lahvích poznali, zvláště když u svědka Š-a bylo jeho úkolem, by pátral po těchto lahvích. Nelze rozumně požadovati, by obžalovaný ve svém podniku značného rozsahu

sám detailně kontroloval opatření, která podle zjištění učinil proti používání lahví soukromé obžalobkyně; ani z opomenutí této kontroly a z tvrzeného opomenutí postarati se o řádné osvětlení při plnění lahví nebylo by tudíž lze vyvozovati něco o vědomí obžalovaného o jednotlivých případech, v nichž přes jeho opatření obecného rázu přece došlo jednotlivě k použití lahví soukromé obžalobkyně. Zjištění vědomí obžalovaného o těchto případech bylo by ovšem logickým předpokladem pro závěry, co měl obžalovaný na základě své vědomosti učiniti k zamezení dalších případů; ta okolnost, že nic k jejich zamezení neučinil, nedokazuje však logicky, že o těchto případech věděl.

Čís. 4812.

Okolnosti, že mu nebyl zřízen po rozumu § 6 zák. čís. 471/1921 obhájce k podání odporu, nemůže se dovolávati jako zmatek čís. 1 § 281 tr. ř. obžalovaný, který — ač byl při hlavním přelíčení osobně přítomen a viděl, že se věc projednává před samosoudcem — ihned se proti tomu neohradil.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Zm II 207/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 21. listopadu 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže a spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 173, 174-II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného opírá se o zmateční důvody § 281 čís. 1 a 5 tr. ř.; nebylo však lze jí přiznati úspěch. Zmatek ve směru prvého odůvodňuje zmateční stížnost tím, že věc byla přikázána k rozsouzení samosoudci, aniž byl obžalovaný podle § 6 zák. z 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. poučen, že tomu může odporovati a žádati za provedení věci před senátem a aniž mu byl k tomuto účelu ustanoven obhájce; zmateční stížnost důsledkem toho dovozuje, že nebyl nalézací soud náležitě obsazen. Poněvadž obžalovací spis byl podle zpátečního lístku ze dne 5. listopadu 1932 doručen Dr. Jaroslavu Č-ému, advokátu v J., je nanejvýše pochybná správnost předpokladu stížnosti, že obžalovanému nebyl zřízen obhájce, jak to § 6 uvedeného zákona předpisuje; než i kdyby tomu tak bylo, jak zmateční stížnost tvrdí, nemohl by se obžalovaný dovolávati s úspěchem důvodu zmatečnosti čís. 1 § 281 tr. ř. Vždyť předpis ten mimo jiné předpokládá, že stěžovatel, pokud mezi hlavním přelíčením zvěděl o skutečnosti, zakládající neplatnost, ji ihned uplatnil, když se ji byl dověděl. To se však nestalo v případě, o nějž jde. Obžalovaný totiž, ač byl hlavním přelíčením osobně přítomen a viděl, že se věc projednává před samosoudcem, proti tomu se neohradil. Již z toho důvodu nemůže se domnělé neplatnosti dovo-